

Hồi 31

Ai bảo phúc bất trùng lai ?

Tây Môn Khánh và Kim Liên uống rượu xong lại vào giường ngủ. Xuân Mai ngồi ngoài hành lang khâu hài, thấy Cầm Đồng đứng thập thò ngoài xa bèn hỏi:

- Có chuyện gì không?

Cầm Đồng không đáp, lấy tay chỉ Thu Cúc đang đội đá quỳ ngoài thềm.

Xuân Mai mắng:

- Đồ ôn dịch kia, có chuyện gì thì nói, sao lại chỉ trỏ huyên thuyên vậy.

Cầm Đồng cười bảo:

- Có Trương An muốn gặp gia gia để thưa chuyện Xuân Mai bảo:

- Trương An thì Trương An chứ sao mà phải làm ra bộ quan trọng vậy?

Gia gia và Ngũ nương đang nghỉ, làm kinh động thì mà chỉ có nước chết. Cứ bảo Trương An đứng đợi đi.

Cầm Đồng bực mình trở ra, lát sau quay lại nói:

- Gia gia dậy chưa?

Xuân Mai gắt:

- Thằng khỉ này lạ nhỉ, làm cái gì mà rối lên vậy, có chuyện gì quan trọng không?

Cầm Đồng đáp:

- Trương An có chuyện cần thưa gấp với gia gia rồi còn phải trở ra ngoài thành kéo sọt trời tối.

Xuân Mai bảo:

- Gia gia đang ngủ say ai mà dám gọi, mà ra bảo Trương An chịu khó đợi một lúc nữa đi, nếu trễ quá thì ở lại, ngày mai ra ngoài thành cũng được chứ gì.

Tây Môn Khánh nghe tiếng nói chuyện bèn gọi Xuân Mai vào hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Xuân Mai đáp:

- Cầm Đồng tới thưa là có Trương An muốn thưa chuyện.

Tây Môn Khánh nói:

- Đưa áo đây cho ta rồi ra bảo nó đợi ta.

Xuân Mai lấy áo. Kim Liên hỏi Tây Môn Khánh:

- Trương An nó tới có chuyện gì vậy?

Tây Môn Khánh nói:

- Ở ngoại thành, ruộng của bà quả phụ họ Triệu ở ngay cạnh ruộng đất nhà mình, bà ta muốn bán với giá ba trăm lạng, tôi trả hai trăm năm chục lạng rồi dặn Trương An tới thương lượng. Nếu bà ta chịu bán thì mình nhập hai nơi làm một, vừa để trồng trọt, vừa cho làm nhà và hoa viên để làm nơi nghỉ ngơi giải trí. Có lẽ mình nên thêm ít lạng nữa mà mua cho xong. Kim Liên bảo:

- Phải đấy, mình nên mua đi, rồi hôm nào cho chúng tôi ra đó chơi.

Tây Môn Khánh mặc áo xỏ giầy xong, lên đại sảnh bàn tính với Trương An. Kim Liên tới gương trang điểm xong, bước ra ngoài định đánh Thu Cúc, Xuân Mai sai Cầm Đồng lấy roi. Kim Liên bước ra hỏi:

- Thu Cúc, ta bảo đem rượu, sao mày dám đem rượu lạnh, nói mày thì mày cãi lại, như thế thì còn phép tắc gì nữa.

Đoạn quay lại quát:

- Cầm Đồng, mày đánh cho con tiện tỳ này hai chục roi thật lực cho ta.

Cầm Đồng bước tới, nhưng mới đánh được mười roi thì Bình Nhi tình cờ tới, xin cho Thu Cúc mười roi. Kim Liên bắt Thu Cúc lạy tạ Bình Nhi rồi cho ra. Bình Nhi bảo:

- Phùng ma ma dẫn tới một đứa a hoàn mười lăm tuổi, Nhị thư đã mua với giá bảy lạng năm tiền, thư thư tới coi chẳng.

Kim Liên cùng Bình Nhi tới phòng Kiều Nhi. Kiều Nhi đổi tên cho a hoàn mới là Hạ Hoa Nhi, giao cho phận sự hầu hạ trong phòng.

Lại nói về Lai Bảo và Ngô Chủ quản, gặp thời tiết viêm nhiệt, nên đi đường thật vất vả, nhiều khi đói cơm khát nước. Tới Đông Kinh, hai người thuê phòng ở Vạn Thọ môn nghỉ ngơi. Hôm sau chở các rương lễ vật tới đợi ở cổng phủ Thái sư. Lai Bảo dặn Ngô Chủ quản đứng ngoài coi đồ, rồi vào gặp người giữ cổng. Người này hỏi:

- Ngài ở đâu tới?

Lai Bảo đáp:

- Tôi là gia nhân của Tây Môn Viên ngoại ở huyện Thanh Hà tỉnh Sơn Đông, đem lễ vật tới chúc thọ lão gia. Viên chức giữ cổng mắng ngay:

- Đồ quê mùa ngu ngốc đáng tội chết, sao dám xưng tên tuổi của chủ người tại đây? Đông Môn với Tây Môn gì? Lão gia ta chỉ ở dưới thiên tử, cho

nên vương hầu khanh tướng gì tới đây cũng chẳng bao giờ dám xưng hô như vậy nữa là người. Trong đám gia nhân Thái sư có người nhận ra Lai Bảo, bèn bước ra nói:

- Đây là vị coi cổng mới được phái tới nên không nhận ra ca ca, xin ca ca đừng buồn. Ca ca muốn yết kiến lão gia, để tôi mời Địch Quân gia..

Lai Bảo vội lấy ra một lạng bạc đưa cho gia nhân này. Gia nhân này nhận bạc rồi tươi cười nói:

- Ca ca cũng nên làm quen với vị coi cổng đây để lần tới anh em còn nhận được nhau.

Lai Bảo lại lấy ra một lạng nữa đưa cho người coi cổng. Viên chức này tươi cười nhận bạc rồi bảo:

- Thôi để tôi vào gọi Địch Quân gia cho, ca ca từ huyện Thanh Hà xa xôi tới đây, đâu để ca ca đợi lâu được. Lão gia cũng mới ở trong cung về, hiện đang nghỉ trong hậu đường.

Nói xong le te vào trong. lát sau cùng Địch Quân gia đi ra. Lai Bảo vái chào, Địch Quân gia cùng đáp lễ rồi nói:

- Người tới mừng lễ thọ lão gia đấy à, thật là phiền người quá.

Lai Bảo đưa một tấm thiệp ra và một bao gồm ba chục lạng bạc rồi nói:

- Chủ tôi cảm ơn Địch Quân gia lắm, nhưng chẳng biết lấy gì tạ Ôn, chỉ có lễ mọn này, xin nhận cho để thưởng cho người dưới. Lần trước, trong vụ thương gia họ Vương, cũng nhờ Địch gia nhiều lắm.

Địch Quân gia nói:

- Đáng lẽ tôi không dám nhận lễ này, nhưng thôi tôi xin nhận để đáp lại tấm lòng của Tây Môn quan nhân.

Lai Bảo đưa tấm thiệp ghi những lễ vật chúc thọ. Địch Quân gia xem xong mừng lắm, trả lại tấm thiệp rồi sai người mang mấy rương lễ vật vào, đồng thời mời Lai Bảo vào phòng khách tạm tại nhị môn uống trà chờ đợi. lát sau Địch Quân gia mời Thái sư ra sảnh đường, rồi dẫn Lai Bảo và Ngô Chủ quản vào quỳ trước thêm yết kiến. Lai Bảo chào mừng xong, đưa tấm thiệp ghi các lễ vật lên. Địch Quân gia chuyển tấm thiệp cho Thái sư. Gia nhân khiêng các rương lễ vật để giữa sảnh đường, Lai Bảo rón rén bước lên mở các nắp rương ra. Thái sư đọc xong tấm thiệp rồi nhìn qua các rương lễ vật, trong lòng hoan hỉ vô cùng, bèn bảo:

- Lễ vật nhiều quá như thế này, làm sao ta dám nhận, các người nên đem về là hơn.

Lai Bảo hoảng quá rập đầu thưa:

- Chủ tôi là Tây Môn Khánh cũng biết là lễ này quá nhỏ, nhưng chỉ xin Thái sư nhận giùm để thưởng cho người dưới mà thôi.

Thái sư cười:

- Nếu vậy thì được.

Bèn truyền cho tả hữu đem lễ vật vào trong, sau đó bảo:

- Vụ thương gia họ Vương lúc trước, ta đã dàn xếp xong xuôi, lại sai người viết thư báo cho chủ người, chẳng hay đã nhận được chưa ?

Lai Bảo thưa:

- Mong ân Thái sư, chủ tôi đã nhận được rồi, các thương gia trong nhóm họ Vương cũng được thả hết rồi.

Thái sư trầm ngâm một lúc rồi bảo:

- Ta được chủ người đối đãi thật chu đáo, muốn đền ơn nhưng chẳng biết phải làm sao. Chủ người tuy giàu có nhưng đã có chút danh phận quan gì chưa?

Lai Bảo thưa:

- Chủ tôi tuy vậy mà chỉ là thường dân, có quan tước danh phận gì đâu.

Thái sư bảo:

- Nếu vậy thì để ta bổ chủ người vào chức Lý hình Phó Thiên hộ, điền khuyết vào chỗ của Hạ Thiên hộ trong sổ Đề hình tỉnh Sơn Đông. Như vậy được chăng?

Lai Bảo rập đầu thưa:

- Ôn lão gia như trời biển, chủ tớ chúng tôi có thịt nát xương tan cũng không báo đáp được.

Thái sư sai tả hữu đem án thư ra, tìm công văn về việc thăng bổ, đề tên Tây Môn Khánh vào rồi bảo:

- Vậy là xong, các người chẳng quản đường xá xa xôi tới đây thật nhọc nhằn quá, mà người quỳ sau người là ai vậy?

Lai Bảo thưa:

- Đó là viên Kế toán trong nhà.

Ngô chủ quản vội rập đầu nói:

- Tôi là cậu Tây Môn Khánh, tên là Ngô Diển ân.

Thái sư ngẫm nghĩ rồi bảo:

- Người đã là cậu của Tây Môn Khánh thì để ta cho người làm chức Dịch thừa tại Sơn Đông, được chăng?

Ngô Chủ quản lạy tạ như tế sao.. Thái sư lại lấy giấy ra viết tên Ngô Diên Ân, đoạn nói:

- Còn Lai Bảo thì ta cho làm chức Hiệu úy phủ Vận Vương tại Sơn Đông.

Lai Bảo rập đầu lạy tạ. Thái sư bảo:

- Sáng mai hai người, một tới Lại bộ, một tới Binh bộ lãnh giấy bổ nhậm.

Đoạn quay bảo Dịch quản gia:

- Cho dọn tiệc đãi hai người này.

Lai Bảo và Ngô Chủ quản theo Dịch Quản gia vào trong uống rượu, lúc ra về còn được Thái sư thưởng cho mười lạng bạc làm lộ phí.

Thế mới biết lúc triều chính suy vong kỷ cương rối loạn thì quan tham nhũng lại đầy đất mặc sức lộng hành. Bốn tên đại gian thần tại triều là Cao, Dương, Đồng, Thái kéo bè kết đảng mua quan bán tước, tự tiện thăng giáng. Người hiền lương thì bị diệt trừ. Hóa cho nên thiên hạ đảo điên, muôn dân cùng khổ.

Thật là:

Gian nịnh nếu không đường tác quái,

Thì sao dân chúng phải điêu linh.

Lại nói Dịch Quản gia mời Lai Bảo và Ngô Chủ quản vào căn phòng phía Tây dọn tiệc thết đãi. Ba người nâng chung trò chuyện. Dịch Quản gia nói:

- Ta có việc này nhờ chủ người, chẳng hay chủ người có sẵn lòng giúp cho chăng?

Lai Bảo nói:

- Dịch gia gia sao lại dạy vậy? Chủ tôi được Thái sư hết lòng che chở, được Dịch gia hết lòng giúp đỡ, nay có chuyện gì xin cứ dạy, lẽ nào chủ tôi dám từ nan. Dịch quản gia nói:

Chẳng nói giấu gì hai người, ta ở đây được Thái sư tin cậy nên chỉ một mình mà lo mọi việc, nay đã gần bốn mươi tuổi rồi mà bên mình không có người bầu bạn. Nay nhờ chủ người và các người coi ở Sơn Đông có thiếu nữ nào tài sắc, tuổi chừng mười lăm mười sáu thì đưa lên đây cho ta. Cần tốn kém bao nhiêu, ta xin chu toàn hết.

Nói xong đưa một bức thư viết sẵn cho Lai Bảo, lại thưởng thêm cho hai người năm lạng bạc. Lai Bảo nhất định không nhận nói:

- Hồi này lão gia đã cho mười lạng làm lộ phí rồi, xin Địch gia đừng bận tâm nữa.

Địch Quân gia bảo:

- Mười lạng đó là của lão gia, nằm lạng này là của ta, xin đừng từ chối.

Lai Bảo bất đắc dĩ phải nhận. Ba người này tiếp tục ăn uống. Lát sau Địch Quân gia nói:

- Bây giờ hai người cũng là người có chức phận rồi, để ta sai một Biện sự quan cùng hai người tới hai bộ Lại, Binh lãnh giấy tờ bổ nhậm cho khỏi bị làm khó dễ, khỏi mất công đi lại. Có người trong phủ này đi theo thì hai bộ đó không dám chậm trễ giấy tờ đâu.

Nói xong sai một Biện sự quan tới, người này tên là Lý Trung Hữu. Địch Quân gia bảo Lý Trung Hữu:

- Ngày mai đi cùng với nhị vị đây tới bộ Lại, bộ Binh lo giấy tờ bổ nhậm, sau đó thì về cho tôi biết.

Ngô Chủ quản và Lai Bảo đứng dậy vái chào. Lai Bảo đưa cho viên chức này ba lạng bạc, hẹn ngày mai tới bộ Lại trước rồi tới bộ Binh sau. Lý Trung Hữu cảm tạ lui ra.

Hai người ăn uống một hồi rồi cáo từ Địch Quân gia, về nhà trọ nghỉ.

Sáng sớm hôm sau, Lý Trung Hữu tới nơi hẹn dẫn Ngô chủ quản và Lai Bảo tới các bộ. Nhân viên trong các bộ thấy có người trong phủ Thái sư tới thì vội lo giấy tờ, không dám chậm trễ. Chu Thái úy trong Kim Ngô Vệ lo xong thì viết thiệp để Lý Trung Hữu về trình lại Địch quân gia.

Chỉ hai hôm sau là mọi chuyện xong xuôi, Ngô chủ quản và Lai Bảo vượt đường về huyện Thanh Hà.

Thời tiết ngày càng nóng nực, Tây Môn Khánh suốt ngày hóng mát tại Tụ Cảnh Đường trong hoa viên, uống rượu tránh nắng. Nguyệt nương cùng đám tiểu thiếp và Đại thư thường ở quanh trò chuyện vui chơi. Xuân Mai, Lan Hương, Nghênh Xuân và Ngọc Tiêu ngồi bên đàn hát mua vui.

Một hôm, giữa cảnh lá hoa xinh đẹp, mọi người ngồi uống rượu nghe hát, Nguyệt nương không thấy Bình Nhi bèn hỏi a hoàn Tú Xuân:

- Nương nương người ở trong phòng làm gì vậy?

Tú Xuân đáp:

- Nương nương tôi thấy đau bụng nên nằm nghỉ tại phòng.

Nguyệt nương bảo:

- Vào xem nướng nướng người bột chưa, nếu bột rồi thì mời ra đây uống rượu nghe hát cho vui, đừng nằm mãi cho mụ người ra.

Tây Môn Khánh quay lại hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Nguyệt nương đáp:

- Lục nương đau bụng nằm tại phòng, tôi vừa sai a hoàn vào xem bột chưa thì mời ra đây.

Đoạn quay lại bảo Ngọc Lâu:

- Lục nương không biết đã tới ngày chưa mà đau bụng vậy.

Kim Liên bảo:

- Đâu mau vậy, ít ra là phải tháng tám chứ. Tây Môn Khánh bảo:

- Nếu chưa thì mời ra đây nghe hát cho vui là phải. Lát sau Bình Nhi ra tới. Nguyệt nương bảo:

- Có lẽ muội muội gặp gió đấy, vào đây uống chung rượu nóng cho ấm bụng là hết đau liền chứ gì.

Mọi người quây quần rót rượu mời nhau. Tây Môn Khánh bảo Xuân Mai:

- Bọn người hát bài "Nhân giai úy hạ nhật" ta nghe thử, hồi này ngày hè nóng nực quá, ai cũng sợ hết.

Trong khi bọn Xuân Mai hát thì chỉ thấy Bình Nhi nhăn nhó vì đau bụng, bài chưa hết đã phải xin phép về phòng. Nguyệt nương sai Tiểu Ngọc đi theo. Lát sau Tiểu Ngọc hốt hải chạy ra nói:

- Nguy lắm, Lục nương đau bụng dữ dội, đang lăn lộn trên giường.

Nguyệt nương hoảng hốt bảo:

- Tôi đã nói là tới tháng rồi, mọi người cứ bảo sớm, bây giờ phải sai gia nhân mời Lý bà tới gấp, mời cả bà đỡ ngay. Tây Môn Khánh sai Bình An đi tức thì, rồi cùng mọi người bỏ cả tiệc rượu, kéo tới phòng Bình Nhi.

Nguyệt nương hỏi:

- Muội muội thấy trong người thế nào?

Bình Nhi đáp:

- Đại nương ơi, đau không chịu nổi.

Nguyệt nương bảo:

- Muội muội chịu khó ngồi dậy đi, tôi đã cho mời bà đỡ, tới bây giờ đó.

Lát sau, Bình Nhi càng đau bụng thêm, Nguyệt nương lại hỏi:

- Đứa nào mời bà đỡ mà sao giờ này chưa thấy tới?

Đại An thưa:

- Gia gia sai Bình An đi từ nãy rồi.

Nguyệt nương gắt:

- Mà y có đi đón mau không? Chuyện gấp rút như thế này mà cứ ngồi đây chờ hay sao?

Tây Môn Khánh vội sai Đại An cười ngựa đi ngay. Kim Liên biết Bình Nhi sắp sinh con thì trong lòng ghen tức lắm, đứng một lúc rồi kéo Ngọc Lâu ra ngoài hóng mát. Kim Liên cười khẩy:

- Sinh đẻ là chuyện thường mà gia gia và Đại nương cứ cuống cả lên, làm cho cả nhà náo loạn.

Lát sau Thái lão nương tới, bước vào phòng hỏi:

- Vị nào là nãi nãi gia chủ?

Kiều Nhi chỉ Nguyệt nương bảo:

- Đại nương chúng tôi đây.

Thái lão nương vội bước tới cúi lạy. Nguyệt nương bảo:

- Chuyện sinh nở mà cho mời lão, sao giờ này mới tới? Lão coi giùm nương nương đây xem có phải là tới lúc mãn nguyệt khai hoa không.

Thái lão nương bước tới giường, thăm bụng Bình Nhi rồi nói:

- Đúng rồi, Đại nương đã cho chuẩn bị đầy đủ các thứ chưa.

Nguyệt nương đáp:

- Đầy đủ cả rồi.

Đoạn quay bảo Tiểu Ngọc:

- Người vào phòng ta đem hết các thứ đã chuẩn bị sẵn tới đây.

Bên ngoài, Ngọc Lâu thấy bà đỡ vào thì bảo Kim Liên:

- Mình vào trong xem sao.

Kim Liên nói:

- Tôi không vào đâu, thư thư muốn vào thì vào. Người ta bây giờ có con rồi, người ta có thời vận, mình vào làm gì. Hồi nãy tôi lỡ lời bảo là đến tháng tám Lục thư mới chuyển bụng, xem ra Đại nương có vẻ khó chịu, cho nên bây giờ tôi cũng chẳng vào làm gì.

Ngọc Lâu bảo:

- Tôi thì tôi nghĩ là đúng ngày đúng tháng đấy.

Kim Liên nói:

- Người ta thật may mắn, tháng tám năm ngoái mới về nhà này, lại là người mới nhất, vậy mà được gia gia gãi ra sao không biết, chỉ mới sau một tháng đã mang thai. Tôi thì tôi nghĩ là nếu quả đứa nhỏ là con gia gia thì không thể sinh sớm như thế này.

Đang nói thì thấy Tiểu Ngọc lễ mễ ôm đồ đạc tới. Ngọc Lâu nói:

- Những đồ đạc đó là do Đại nương chuẩn bị từ trước đó, để lúc nào cần kíp là có ngay.

Kim Liên bảo:

- Là vợ nhỏ mà có con thì được vợ lớn lo lắng như thế đấy, còn chúng mình đây thì như gà mái không trứng, ai người ta thêm đoái hoài.

Ngọc Lâu hơi khó chịu bảo:

- Sao thư thư lại nói thế.

Kim Liên hơi ngượng nên. Bỗng thấy Tuyết Nga từ xa tất tả bước tới, vì tối không rõ đường, vấp phải dây cỏ dưới đất mà ngã. Kim Liên cười, bảo Ngọc Lâu:

- Thư thư thấy con đó thối không, cứ làm như là lo lắng cho Lục thư thư lắm.

Đoạn nói to bảo Tuyết Nga:

- Từ từ thôi, việc gì phải vội quá vậy, ngã đau có phải khổ thân không ?

Tuyết Nga không nói gì, lồm cồm đứng dậy bước vào phòng Bình Nhi.

Lát sau thì trong phòng vang lên tiếng khóc hài nhi. Kim Liên nghe đau nhói trong lòng. Trong khi đó, tiếng bà đỡ bô bô:

- Mau báo tin mừng cho Đại gia, Đại nương hay đi, nương nương đây hạ sinh một vị ca nhi kháu khỉnh lắm.

Nguyệt nương vội báo cho Tây Môn Khánh, rồi hai vợ chồng tất tả lên nhà trên rửa tay, khăn áo chỉnh tề, làm lễ tạ Ông trời đất và tổ tiên.

Cả nhà nghe tin Bình Nhi sinh con trai thì vui mừng náo loạn, đám gia nhân a hoàn thì hoa chân múa tay reo cười. Kim Liên thấy vậy lại càng ghen tức đau khổ, bỏ về phòng, đóng cửa lên giường nằm khóc. Hôm đó là ngày hai mươi ba tháng sáu năm Mậu Thân Tuyên Hòa thứ tư.

Thái lão nương rửa tay rồi cho Bình Nhi uống thuốc định thần. Nguyệt nương lễ bái xong, cho mời Thái lão nương vào dùng rượu thịt. Lúc ra về, Thái Lão nương được Tây Môn Khánh thưởng năm lạng bạc và một xấp lụa. Thái Lão nương rập đầu cảm tạ rồi thu xếp đồ đạc ra về. Tây Môn Khánh vào phòng

Bình Nhi, bước tới giường, thấy hài nhi trắng trẻo khôi ngô thì vui mừng lắm, cho lệnh dọn tiệc ngay phòng ngoài, vừa uống rượu, vừa thỉnh thoảng chạy vào ngắm hài nhi. Hôm sau, Tây Môn Khánh sai gia nhân báo tin mừng cho khắp bạn bè thân thích. Ứng Bá Tước và Tạ Hy Đại vội ba chân bốn cẳng tới mừng. Tây Môn Khánh mời ở lại uống rượu rồi mới cho về. Sau đó Nguyệt nương định sai người đi tìm vú em, nhưng Tiết tẩu đã dẫn một người đàn bà sạch sẽ tới, nói là người này có con nhỏ hơn một tháng thì chết, chồng lại đi lính phương xa, hiện không nơi nương tựa, đem tới bán với giá sáu lạng. Nguyệt nương mừng lắm. Trong nhà đang náo loạn vì tin mừng thì Bình An vào báo là Lai Bảo và Ngô Chủ quản về tới. Tây Môn Khánh cho gọi vào hỏi chuyện. Lai Bảo hỗn hển kể lại đầu đuôi, rồi đưa giấy tờ ấn tín lên bàn. Tây Môn Khánh đọc giấy tờ bổ nhậm và xem các ấn tín thì thấy quả là mình được phong chức Phó Thiên hộ tại sở Đề hình, Lai Bảo được làm Hiệu úy tay phủ Vận Vương. Ngô Chủ quản được làm Dịch thừa tại huyện, bèn mừng quýnh mang tất cả vào trong cho Nguyệt nương và mọi người coi rồi bảo:

- Thái sư đỡ đầu, cho ta làm chức Phó Thiên hộ liệt vào hàng ngũ phẩm Đại phu, vậy là nàng trở thành phu nhân. Ngô Chủ quản cũng được làm Dịch thừa tại huyện, Lai Bảo thì làm Hiệu úy tại phủ Vận Vương. Bây giờ mới thấy Ngô Thần Tiên coi tướng quả là hay, sinh quý tử và được làm quan, cả hai việc mới trong vòng nửa tháng đã linh nghiệm. Bình Nhi sinh con trai đúng dịp này là quý lắm, nên gọi tên con là Tố Quan ca nhi.

Dứt lời thì thấy Lai Bảo vào lạy chào, cùng Nguyệt nương trò chuyện, rồi tới Ngô Chủ quản. Thôi thì tin vui dồn dập, chuyện mừng không dứt, cả nhà chẳng ai thiết ăn thiết ngủ nữa.

Chỉ trong vòng hôm sau, cả huyện Thanh Hà đều đồn ào lên vì tin Tây Môn Khánh vừa có con trai, vừa được làm quan, gia nhân trong nhà cũng hai người có chức phận tại huyện. Thân bằng quyến thuộc nhà Tây Môn kéo nhau tới chúc mừng và tặng lễ vật, nườm nượp ra vào không dứt.....

oOo